

I Stk. 5 foreslaas det, at Erstatning, Godtgørelse eller Bod i visse Tilfælde — foruden efter de almindelige Regler om Gældsforpligtelser — skal kunne inddrives ved Nedlæggelse af Forbud mod Udbetaling af Arbejds løn i Overensstemmelse med Reglerne om Inddrivelse af familieretlige Underholdsbidrag.

I Praksis har det gentagne Gange vist sig, at en Person, der er blevet idømt Straf og Erstatning, f. Eks. for Vold mod sagesløs Person, efter Strafafsoningens Afslutning ikke har været til at formaa til at forsøge paa at betale den skadelidte den denne tillagte Erstatning, selvom han med god Vilje maa antages at have været i Stand dertil. Den skadelidte kan ganske vist paa Grundlag af Dommen gøre Udlæg i Skadevolderens Ejendele, men hyppigt vil det vise sig, at denne ikke ejer mere Indbo og andre Genstande, end han i Henhold til Retsplejelovens Regler er berettiget til at undtage fra Udlæget.

Det maa derfor efter Justitsministeriets Formening anses for rigtigt i hvert Fald i et vist Omfang ved Anvendelse af særlige Tvangsmidler at søge at skaffe den, som har været Genstand for en Forbrydelse, økonomisk Oprejsning. Saadanne Tvangsmidler vil ogsaa kunne være af præventiv Betydning.

Som Tvangsmidler, der i denne Henseende vil kunne komme i Betragtning, kan der være Tale om de Tvangsmidler, der anvendes ved Inddrivelse af Underholdsbidrag, nemlig Tilbageholdelse i Løn samt Afsoning.

Mod Anvendelse af Afsoning som Tvangsmiddel i disse Tilfælde gør der sig dog overvejende Betæneligheder gældende. Dels skønnes det at være et altfor haardt Middel, dels vil det i altfor høj Grad have Ud-

seende af at være en Gentagelse af selve Straffedommen.

Derimod kan det ikke anses for betænkeligt som foreslaaet at anvende Tilbageholdelse i Løn som Tvangsmiddel.

Efter Forslaget kan dette Tvangsmiddel kun komme til Anvendelse, naar der af Retten er truffet særlig Bestemmelse derom. Saadan Bestemmelse kan træffes paa Grund af Forbrydelsens Karakter, saaledes særlig i Sager om Vold mod sagesløs Person (Overfald) eller lignende Tilfælde, hvor det vil kunne virke særligt stødende, at den skadelidte ikke faar fuld Oprejsning. Det er imidlertid ikke Tanken, at Bestemmelse om Tilbageholdelse i Arbejds løn skal træffes i alle Tilfælde, hvor Forbrydelsens Karakter kunde give Anledning dertil, men kun hvor Omstændighederne i øvrigt taler derfor, saaledes i Tilfælde hvor det i Sagen passerede giver Anledning til at formode, at den skadelidte ellers ikke vil kunne opnaa Erstatning, eller hvor den skadelidtes særlige Forhold gør det rimeligt at yde ham særlig Støtte.

Af Retten træffes kun Bestemmelse om, at Tilbageholdelse i Arbejds løn vil kunne ske. Størrelsen af det Beløb, der skal tilbageholdes af Arbejdsgiveren, vil blive fastsat af de i § 6 i Lov Nr. 133 af 7. Maj 1937 om Inddrivelse og Sikring af Underholdsbidrag nævnte Myndigheder, som Hovedregel Politiet, der i Forvejen i Henhold til Retsplejelovens § 997, Stk. 1, er pligtig at yde skadelidte Bistand ved Erstatningens Inddrivelse.

Til § 2.

Loven bør træde i Kraft samtidigt med det ligeledes forelagte Forslag til Lov om Ændringer i og Tilføjelser til Borgerlig Straffelov af 15. April 1930.